

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 252/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Sad Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 28 stycznia 2020 roku w sprawie sygn. akt II K 504/19.			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na niesłusznym przyjęciu przez Sąd pierwszej instancji, że społeczna szkodliwość czynu przypisanego oskarżonemu M. S. była znaczna, w sytuacji gdy okoliczności natury przedmiotowo - podmiotowej, a to zachowanie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>oskarżonego, nieplanowane, lecz spontaniczne, motywowane chęcią ograniczenia pokrzywdzonemu spożywania alkoholu, wspólnie z jego ojcem oraz wyrażenie przez oskarżonego szczerego żalu i skruchy, przeproszenie pokrzywdzonego, i pojednanie się z nim na rozprawie, gotowość zrekompensowania szkód wyrządzonych pokrzywdzonemu, a nadto właściwości i warunki osobiste M. S. oraz dotychczasowy sposób życia, uzasadniają przekonanie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Ustalenia Sądu Rejonowego w zakresie stopnia społecznej</p>			

szkodliwości czynu
zarzucanego
oskarżonemu M.
S. spotkały się
z pełną akceptacją
Sądu Okręgowego.
Analiza wszystkich
okoliczności
niniejszej sprawy
wskazuje, że nie
można przyjąć, iż
stopień społecznej
szkodliwości czynu
przypisanego był
nieznaczny.

Społeczna
szkodliwość (art. 115
§ 2 k.k.) jest to cecha
czynu, wyrażająca
się w tym, że
jest on „szkodzący
komuś”, konkretnej
osobie lub szerszej
społeczności.

Społeczna
szkodliwość może
występować w
różnym stopniu,
może być ona
wysoka, znaczna,
nieznaczna, niekiedy
znikoma.

Warunkiem
odpowiedzialności
karnej jest, aby czyn
charakteryzował się
szkodliwością
społeczną więcej
niż znikomą. Czyn,
którego społeczna
szkodliwość jest
znikoma nie stanowi
przestępstwa.

Przy ocenie zaś
stopnia społecznej
szkodliwości Sąd
bierze pod uwagę
zarówno

okoliczności przedmiotowe, jak i podmiotowe. Do okoliczności przedmiotowych, mających wpływ na ocenę społecznej szkodliwości, należy zaliczyć rodzaj i charakter naruszonego dobra (im cenniejsze dobro tym wyższa szkodliwość), rozmiaru wyrządzonej lub grożącej szkody (im większa szkoda tym wyższa szkodliwość), wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, czy rodzaj naruszonych reguł ostrożności (im ważniejsze społecznie są te reguły, tym wyższa szkodliwość). Do okoliczności podmiotowych również ważnych dla oceny społecznej szkodliwości czynu, zaliczyć należy w szczególności zamiar (zamiar bezpośredni, a zwłaszcza przemyślany, znamionuje wyższą szkodliwość, zaś zamiar ewentualny, niekiedy powstały przypadkowo pod wpływem emocji czy impulsu, wskazuje na szkodliwość niższą - nadto motywację, a więc

im motywy czynu są bardziej naganne, niskie, godne potępienia, tym wyższa szkodliwość. I przeciwnie – czyn wypływający z motywacji zasługującej na uwzględnienie, z jakichś szlachetnych pobudek wskazuje na mniejszą społeczną szkodliwość).

Na stopień społecznej szkodliwości przestępstwa nie mają wpływu właściwości i warunki osobiste sprawcy, środowiskowa opinia o nim, jego wiek, dotychczasowy i obecny tryb jego życia (w tym uprzednia niekaralność sprawcy), a także okoliczności, które pojawiły się po popełnieniu czynu, a mianowicie takie jak przyznanie się sprawcy do winy, a nawet dobrowolne naprawienie przez sprawcę szkody wyrządzonej przestępstwem (rekompensata), wyrażona przez niego skrucha, czy też ewentualne pogodzenie się z pokrzywdzonym. Są to bowiem

okoliczności mające
pierwszoplanowe
znaczenie przy
ustaleniu
ewentualnego
wymiaru kary oraz
przy badaniu
podstaw pozytywnej
prognozy
kryminologicznej
(postanowienie
Sądu Najwyższego
z dnia 25 czerwca
2008 roku, V
KK 1/08, Legalis
107488).

Przenosząc
powyższe na grunt
niniejszej sprawy
zauważyć należy, że
oskarżony swoim
zachowaniem
naruszył
podstawowe dobra
chronione przez
przepisy prawa, a
mianowicie życie
i zdrowie innej
osoby. Decyzję o
popelnieniu
przestępstwa podjął
świadomie, zdając
sobie sprawę z
możliwych
konsekwencji
swojego czynu (ale
zapewne licząc
uniknięcia
odpowiedzialności
karnej - w
istocie gdyby nie
przenikliwość i
bystrość sądu
pierwszej instancji
sztuka ta by
mu się udała).
Mając na uwadze
rodzaj przemocy
zastosowanej wobec

pokrzywdzonego A.
O. – uderzenie
ręką w głowę oraz
kopanie obutymi
stopami po plecach,
brzuchu i nogach
- należy w sposób
jednoznaczny
przyjąć, iż oskarżony
działał ze
świadomością
możliwości
spowodowania
istotnych skutków
w zakresie stanu
zdrowia
pokrzywdzonego.
Niewątpliwie był
również świadomy
bezpprawności
swojego czynu,
albowiem wiedza o
penalizacji
przestępstw
przeciwko życiu
i zdrowiu jest
powszechna. Tym
niemniej po jego
stronie nie było
żadnych oporów,
żadnej refleksji
przed podjęciem
tego typu
zachowania. Działał
z premedytacją.
Chciał spowodować
inkryminowane
zdarzenie żeby
przestrzec
pokrzywdzonego
przed dalszym
spożywaniem
alkoholu z ojcem
podsądnego.

A zatem, nie było
żadnych
racjonalnych i
ważkich przesłanek
do tego, aby

oskarżony będący w sile wieku (41 lat) zachowywał się w tak naganny i karygodny sposób w stosunku do dużo starszego 70 - letniego mężczyzny. Tym samym, po stronie oskarżonego brak jest elementów, które w jakimkolwiek stopniu usprawiedliwiłyby jego postępowanie w dniu 02 sierpnia 2018 roku. Powyższe argumenty przemawiają za uznaniem, że czynu tego oskarżony dopuścił się kierowany wybitnie subiektywną i naganną motywacją, aby zaprezentować swe niezadowolenie z tego, że pokrzywdzony ważył się spożywać alkohol z jego ojcem.

Nie bez znaczenia dla oceny społecznej szkodliwości czynu pozostaje fakt, że oskarżony zaatakował pokrzywdzonego od tyłu, z zaskoczenia, aby uniemożliwić mu jakąkolwiek reakcję obronną i szanse na podjęcie skutecznej walki z agresywnym przeciwnikiem. Przy tym, jeszcze raz należy wyraźnie

podkreślić, iż oskarżony dokonał zamachu na osobę w podeszłym wieku, niewątpliwie słabszą fizycznie od siebie (z pewnością nie byłby taki odważny gdyby miał za swojego przeciwnika osobę młodszą i z tężyzną fizyczną. Ponadto znacząca jest kwestia dotycząca wyrażanej przez oskarżonego obojętności, co do losów i konsekwencji jego zachowania wobec pokrzywdzonego. Zachowanie oskarżonego niosło większe zagrożenie dla A. O. niż skutek, który wystąpił. Oskarżony mógł bowiem uderzając pokrzywdzonego w głowę doprowadzić nawet do jego śmierci. Wskazać też należy, iż eksponowana przez obrońcę skrucha, żal i przeprosiny, a nawet rekompensata pojawiły się dopiero w momencie zdemaskowania oskarżonego i wykazania przez Sąd I instancji, że jego wersja wydarzeń nie jest prawdziwa. W związku z tym, diametralna zmiana relacji oskarżonego nie była wynikiem głębokiej i szczerzej refleksji w psychice

oskarżonego, lecz postawieniem go przed jednoznacznymi faktami. Są postawą oskarżony nie tylko pozbawił się możliwości wykazania, że rzeczywiście poczuwa się do winy i żałuje swego występu, lecz konstruując wątpliwą linię obrony niewątpliwie starał się w sposób niegodziwy dyskredytować pokrzywdzonego A. O., a także uwikłał w przedmiotowe postępowanie swojego teścia K. O. (który zapewniał oskarżonemu fałszywe alibi).

W konsekwencji powyższego, Sąd Odwoławczy nie zgodził się z argumentami przytoczonymi przez obrońcę oskarżonego dla poparcia stanowiska, że przypisany oskarżonemu czyn cechuje nieznaczny stopień społecznej szkodliwości i w związku z tym, należy zastosować wobec oskarżonego dobrodziejstwo warunkowego umorzenia postępowania

karnego. Kuriozalne jest wręcz stwierdzenie obrońcy oskarżonego, że skazanie dla najbliższego otoczenia oskarżonego nie będzie napawać go dumą (a już warunkowe umorzenie postępowania zatem będzie?), albowiem należałoby zadać sobie pytanie, czy sam czyn oskarżonego jest powodem do takowej dumy. Odpowiedź w ocenie sądu odwoławczego jest zdecydowanie negatywna.

Zdaniem sądu odwoławczego, wszystkie wymienione powyżej argumenty prowadzą do konkluzji, że oskarżony nie zasługuje na warunkowe umorzenie postępowania karnego.

Jednocześnie zdaniem sądu odwoławczego orzeczona kara pozbawienia wolności o charakterze wolnościowym na poziomie 10 miesięcy oraz środek karny i środek

kompensacyjny są sprawiedliwe i nie cechuje je zbytnia surowość.			
Wniosek			
O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Okoliczności wskazane powyżej wykluczają możliwość wydania decyzji o warunkowym umorzeniu postępowania wobec oskarżonego M. S..			
3.2.	Obraza przepisów prawa materialnego, tj. art 46 § 1 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie i orzeczenie zadośćuczynienia z terminem jego zapłaty, podczas gdy ten środek kompensacyjny orzeka się bez wskazywania terminu jego uregulowania i staje	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	się on wymagalny z chwilą uprawomocnienia się wyroku.		
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Przepis art 46 § 1 k.k. nie przewiduje określenia terminu płatności zadośćuczynienia. Z treści art. 196 § 1 k.k.w. wynika, iż wymagalność tego rodzaju roszczenia majątkowego powstaje z chwilą uprawomocnienia się wyroku (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 27.09.2000 roku - II AKa 180/00, Legalis nr 51610).			
Wniosek			
O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie zwrotu z punktu 4 wyroku "płatne w terminie 3 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku".	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo			

zasadny albo niezasadny.		
Wniosek zasadny z przyczyn wskazanych powyżej.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		

0.0.15.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Wyeeliminowanie z punktu 4 wyroku wskazania terminu realizacji środka kompensacyjnego w postaci zadośćuczynienia.		
Zwięźle o powodach zmiany		
<p>Przepis art. 46 § 1 k.k. nie przewiduje określenia terminu płatności zadośćuczynienia.</p> <p>Bowiem z treści art. 196 § 1 k.k.w. wynika, iż wymagalność tego rodzaju roszczenia majątkowego powstaje z chwilą uprawomocnienia się wyroku (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 27.09.2000 roku - II AKa 180/00, Legalis nr 51610).</p>		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		

5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia			

zawarte wyroku	w	
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności
		<p>Sąd Okręgowy o kosztach orzekł na podstawie art 634 k.p.k. zw. z art 636 § 1 k.p.k., art 2 pkt 3 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 2013r. poz. 1247), § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U. 2013.663 j.t.) kwotę 20 złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym i zasądził od oskarżonego kwotę 180 zł tytułem opłaty za obie instancje i kwotę 20 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych przez Skarbu Państwa</p>

w postępowaniu odwoławczym. Bowiem oskarżony jest wprowadzonym żonaty i posiada na utrzymaniu dwoje małoletnich dzieci, niemniej jednak pracuje zarobkowo (osiąga dochód w wysokości około 3.000 złotych miesięcznie). Obciążenia na poziomie ukształtowanym orzeczeniem sądu odwoławczego (przy uwzględnieniu konieczności uiszczenia kosztów sądowych za pierwszą instancję oraz obowiązku częściowego zadośćuczynienia w wysokości 5.000 złotych) będą współmierne do wagi czynu przypisanego oskarżonemu i będą stanowiły dla niego dolegliwość, lecz nie przekraczającą stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości jego czynu, jak i jego możliwości majątkowych i zarobkowych. Zdaniem sądu odwoławczego nie ma żadnych argumentów przemawiających za zwolnieniem oskarżonego od konieczności

	uiszczenia poniesionych w sprawie wydatków oraz od opłaty. Tym samym, oskarżony winien i ma ku temu możliwość, ponieść należności fiskalne związane z przedmiotowym postępowaniem odwoławczym.	
7. PODPIS		

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca z wyboru oskarżonego M. S..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 28 stycznia 2020 roku w sprawie sygn. akt II K 504/19.		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Prokuratury Rejonowej w Piotrkowie Trybunalskim.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 28 stycznia 2020 roku w sprawie sygn. akt II K 504/19.	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana